

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 2. Quomodo illi Deus manifestaverit magnam potentiam & curam
Angelorum, in ipsa protegenda contra dæmones, iisque castigandis, & de
rebus notatu dignis, quæ illi ea in re evenerunt cum S. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

li sancti Angeli) nos illud acceptamus DEI nomine. Aspexit me tunc meus sanctus Angelus Custos, unde cognovi, quod vellet auferre cor meum pro munere, sicut fuerat promissum; & propter illam meam apprehensionem, naturaliter incipiebam deficere meis viribus naturalibus. Videns id sanctus Angelus meus Custos, accessit ad me, dixitque mihi: Eja Soror, noli animo concidere, quia munus, quod das Domino, non est cor carneum, sed spirituale, & cor cordis, quod sunt affectus vehementes ac ardentis erga DEUM, quos iste Dominus infundit animæ, per suam infinitam bonitatem. Atque istud est cor, quod nunc offeres DEO; nè igitur exanimemur. Et cum hoc ultimum diceret, posuit manum ad meum latus sinistrum, absque meo dolore; imò potius cum maximo levamine; & quando illam amovit, vidi quod in ipsa haberet quandam figuram cordis, instar carbonis igniti, & habentis colorem rubini pretiosissimi ac splendidissimi, tribus auri purissimi zonis circumdatis, videbaturque summi esse pretij, & va-

loris. Meus sanctus Angelus illud cum maximo gaudij & stuporis indicij dedit ac obtulit ijs sanctis Angelis, quod ipsi pariter servaverunt, cum majoribus demonstrationibus admirationis ac lætitiæ, posueruntque in pelvi, quam in hunc finem habebant; Et postquam mihi valedixissent quam amantissimè, atque egissent admirandis verbis gratias (quæ ratione sunt consolati meam animam) abiverunt, valedicentes etiam meo sancto Angelo, & quantum meis Dominis. Fui recreata, & valde obstupui talia DEI opera. Paulo post autem reversus est ad me sanctus Angelus meus Custos, dixitque mihi admirandus: Quid tibi videtur, Soror, de huiusmodi operibus DEI, & de talibus misericordijs, quales tibi præstat? Bene te sibi obstrinxit Divina Majestas, ut des pro illo, ac ad ipsius libitum vitam, si opus esset, sisque resignata ex toto tuo corde ac anima, in eius acceptabilissimam voluntatem, ut in te exequatur omnia, quæ voluerit, peritimmerintque ad ipsius gloriam, & obsequium.

CAPVT II.

Quomodo illi DEUS manifestaverit magnam potentiam & curam Angelorum, in ipsa protegenda contra demones, iisque castigandis, & de rebus notatu dignis, quæ illi ea in re evenerunt cum S. Michaële, & S. Gabriele; nec non insignibus gratijs, quæ ei ab ipsis fuerunt exhibitæ.

Ed specialiter DEUS voluit manifestare Famule sue magnam potentiam; quam habent Angeli, ad omnia peragenda, quæ illis injunxit, præsertim contra demones, ad reprimendas ipsorum furtas, & puniendos eorundem excessus.

§. I.

QVadam vice, ait, mihi comparuit vastissimus fluvijs, & Angelus, qui uno solum pede in illud inmissis detinebat

ipsum furiosum impetum, ut significaret se eadè facilitate posse virtute divinâ detinere impetum nostrarum tribulationum & molestiarum. Aliàs vidi magnam rotam, plenâ innumeris novaculis, representantibus hostes, qui nos persequantur in mundo: me verò stupente & interrogante, quis ab illis futurus esset immunis, subito quidam Angelus illam, me inspectante, quamcivissimè destruxit, dicens, quod eâ facilitate, quâ ille destruxerat istam rotam, possit DEUS liberare ab ijs periculis; & ipsemet Dominus mihi dixit, gratiam DEI, & bonam voluntatè hominis ex illis eruere.

Yy 3

Ue.

Verum maxime eluxit hæc potentia contra demones, qui ipsam persequabantur, dum illi quam sollicitissime succurrerent, ut eam defenderent, quemadmodum patuit in casibus recensitis in primo Libro, præter istum. Aliquando, inquit, cum mihi Dominus magnifice promisisset, daturum se mihi, quidquid peterem; afflicti propterea demones, & acti in rabiem, venerunt turmatim, quasi pugnaturi contra me, quorum unus agebat Ducem. Sed gloriosus sanctus Michael venerat suâ visitatione, qui ostendens maximam potentiam, unico motu suæ manus exanimavit demones; unde hi mordentes se ipsos, dicebant cum rabie: Ergone istam maledictam non confundemus, & pessumdabimus? atque unus præcipue dixit: Omnia proterit suis pedibus, & solum DEUM respicit, ideoque ipse facit, quidquid ab illo petit. Finito hoc conspectu venit alius Angelus cum thuribulo, ex quo prodibat odor suavissimus, quem ego sensi, & postea sanctus Pater noster Ignatius, ac Pater Christophorus de Ribera, vir sanctus, & Christus Dominus illos sequens, tanquam Sacerdos suos ministros. Cum autem advenisset, formavit in meo capite signum Crucis, quo fui sanata ab ictu, qui mihi ex astutia demonis in eo fuerat inflictus.

Aliâ vice, vidi in meo cubiculo multos demones congregatos, qui mihi cum ingenti rabie vehementer optabant nocere, ita ut noctu non auderem in illud ingredi, nè cohabitarem tam malis socijs, neque audirem ipsorum blasphemias, & nequitas, unde confugi ad DEUM, ut me ab ipsis liberaret; ille verò mihi dixit: Nè te affigas, quia sunt sine comparatione multo plures, qui te juvant ac defendunt, quam qui tibi intentant malum, teque oppugnant. Quidquid autem tecum tam amici, quam inimici egerint, totum cedit in tuum bonum. Ità fui confortata, & attollens oculos, vidi mihi assistentes multos Angelos, quod mihi attulit magnum solatium. Postridie cum legerem ad fenestram ejusdem cubiculi, adverti in eo committi quoddam quasi prælium, adeò vehemens, ut omissa lectione me verterim, visura quid es-

set, ac vidi à quibusdam sanctis Angelis eici inde demones ex mandato DEI, quamvis illi se defenderent, & quando sibi ipsos videbantur eiecisse omnes, redibant aliqui per rimas portæ, quos tandem etiam abegerunt.

Aliàs (14. Junij anno 1600.) dum agerem cum Christo Domino, & sacratissima Virgine, venit quidam Angelus magnæ majestatis, quem sequebantur plurimi demones, cumque Christus Dominus ostenderet se velle abire, petij ab illo sanctam benedictionem, quam mihi Dominus negavit, significando, quod, si mihi ipsam daret, demones in momento fugerent. Postquam Divina Majestas abivisset, suscitaverunt adversum me grande prælium ac tumultum, cum monstrosis vultuum distortionibus, suffumigationibus, & alijs adinventionibus. In his certaminibus mihi fuit dictum, magnum illum Angelum ibi præsentem esse sanctum Michaelem, qui venerat ad me defendendam, meque quasi circumibat, repellendo illos manu, & in gravi quodam ipsorum insultu exhibuit quandam lanceolam cum suo vexillulo, quâ dum terram percussisset, omnes fuerunt superati & prostrati, erepterintque paviam sub porta. Et quia ego eram vehementer fatigata ac debilitata ex hac pugna, quasi corporaliter peracta fuisset, sanctus Angelus accepit thuribulum aureum, & circumivit me ter, ut abigeret factorem, quem ibi relinquerant demones, ac certo loco se inclinabat. Existimo illum id fecisse coram Christo Domino. Cumque adhuc remanerem valde debilis, dixerunt sancti Angeli, qui mihi assistebant, opus esse pluribus remedijs, & accedens sanctus Archangelus propius, formavit signum Crucis in mea fronte. Quia verò nihilominus sentiebam debilitatem, afflavit me, quasi me vellet confortare habitu suæ respirationis, quo fui magis corroborata. Et illo die mihi exhibuit alium favorem, comitando me, quando ibam ad Templum, ut more solito interessem Sacro, & communicarem.

¶ H(20)

§. II.

*S*ed intermissis alijs eventibus, referemus colloquium plenum mysterijs, quod cum illa instituit sanctus Archangelus Gabriel, puniendo demonem, qui eam torserat, & exhibendo ipsi speciales favores. Dum, inquit, agerem cum DEO, tempore quodam matutino (in Martio 1615.) comparuit mihi aliquis dæmon valde procerus, atrox & niger, ac abominabilis. Præferebat magnam nequitiam. Hæc visio mihi attulit gravem afflictionem ac horrorem. Et licet mihi videretur ad stare sanctus quidam Angelus, subito averti prorsus oculos. Verum coacta à Domino, iterum illos ad ipsum converti, & notavi, esse Angelum maximæ majestatis ac potentia, ut videretur posse debellare totum Infernum. Hic mihi dixit: Creatura DEI, & Anima redempta sanguine JESU Christi, ego sum Archangelus Gabriel: agnosce me, & scito, me venire in nomine Domini, ac propter officium, quod mihi injunxit, ut te custodirem. Adduco autem tibi hic istum dæmonem (cùmque verteret manum, & ipsum tangeret, prostravit se, & extendit dæmon humi) quem noveris illum esse, qui te maximè vexavit & afflixit, malèque tractavit; unde tu illum modo debes judicare: est enim in tua potestate & voluntate pœna illi injungenda, propter ipsius nequitiam. Cùm hoc audirem fui afflicta, dixique illi: Archangele DEI, ego vivo juxta Divinam dispositionem, & quidquid patiar, respicio DEUM, qui suâ manu omnia metitur atq; definit, ideoque id meâ nihil interest, neque me quidquam concernit, solùm desidero exequi voluntatem DEI. Sanctus Archangelus mihi reposuit, dixitque: Ego Soror ideo huc veni, considera, quid velis facere. Ego verò illi rursus dixi: Angele DEI, tu es præditus sapientiâ, ac fortitudine Divinâ, neque potes ulla in re errare; fac quod scis velle DEUM; tibi cedo, ac transcribo meum jus, & quidquid præterea dicis, ad me in hoc negotio pertinere: ego enim nihil ampliùs scio, quid agam.

Tum gloriosus Archangelus aspexit Angelum meum Custodem, stantem juxta me cum alijs quatuor, & dixit illi: Angele DEI, cui Divina Majestas commisit custodiam hujus animæ, bene audivisti ac vidisti, quid contigerit. Dic agè, quid tibi videatur ac tuis socijs, ut hic fiat. Angelus meus Custos respondit valde reverenter, & venerabunde: Archangele DEI, hæc Anima, quam Dominus mihi tradidit custodiendam, nunquam est passa damnâ vel jacturam ullam, propter molestias, afflictiones ac tormenta, quæ ex Divina dispensatione sustinuit à dæmone: quin imò illi profuerunt ad augmentum meritorum & coronam. Ego desidero majus bonum hujus animæ, & gloriam DEI; ac proinde nescio, quid tibi dicam. Aspiciensque socios, vidit illos quasi indifferentes in eo casu. Tunc sanctus Archangelus Gabriel pede premens corpus illius crudelis bestia, & evaginans, quem habebat applicatum, cingulo gladium, quasi igneum, valde vehementem, comburentem, & nimium horribilem, solam illius cuspidem admovit capiti dæmonis, qui subito evanuit ac descendit circiter ad unam orgiam sub terram, ejulando & lamentando horridissimè, ac si nova tormenta pateretur; Sanctus verò Archangelus Gabriel illi dicebat: Apage proditor, cum his mortalibus doloribus in abyssum Inferni; atque ille post hoc dictum se præcipitavit per quosdam terræ hiatus, & formidabilissima præcipitia, cum majoribus ac majoribus ejulatibus, & angustijs infernalibus. Per hæc præcipitia ruit ad Infernum, inspectante semper sancto Archangelo Gabriele, qui suâ illâ magnâ virtute ac fortitudine, suâque illâ terribili voce, ipsum urgebat, dicendo: Apage proditor, in abyssum Inferni. Ac deinde clausa fuit terra, & sanctus Archangelus Gabriel ibi remansit prope me, illosque sanctos Angelos præsentis, quos statim est alloquutus, dicens: Beati Angeli, profectò Dominus noster Majestatis vos bene occupat in eo, quòd assistatis isti ipsius creaturæ & animæ, eamque custodiatis, quæ tanti cõstitit JESU Christi

Ro

sto Domino nostro, & pro qua dedit tantum pretium, quantum fuit pretiosus ipsi? sanguis.

§. III.

ET conversus postea ad me, dixit mihi: Creatura DEI, & anima redempta sanguine JESU Christi Domini nostri, multum omnino es passa ab isto dæmone infernali, quem hîc vidisti. Sed propter DEI benignitatem & fidelitatem, ac ipso adjuvante, tibi omnia bene cesserunt, atque ad tuum emolumentum, & gloriam magni DEI ac Domini nostri, qui tibi munus hoc per me mittit; (tum protulit ramum palmæ, valde speciosum & pretiosum, in quo erat crux non admodum magna, habens in summitate impositam coronam elegantissimam ex auro & gemmis lucidissimis, qualis fuit ipsa quoque crux) & accedens ad me, dixit mihi peramanter: Accipe, Soror. Sed ego obstupescens, quod viderem tanta mysteria & miracula, atque etiam pudescens & confusa respondi: Nequaquam, Domine, quia non mereor tantum donum, non possum. Et humi prostrata, non audebam præ verecundia asurgere, neque intueri illud pretiosum donum. Videns id Archangelus, dixit mihi: Surge, Soror nostra, suscipe hoc donum. Tunc venit Dominus meus Angelus Custos, tangensque me, quasi mihi daret signum, iussit me surgere. Surrexi, & provoluta in genua, aperui meum animum illis duobus Angelis, dicendo: me prohiberi pudore, ne suscipiam tam magnum donum; cum verò sic oporteat fieri, & DEUS id velit, desiderare me, ut tradatur meo Angelo Custodi, qui bonam ipsius rationem esset redditurus, eò quod ego non auderem acceptare tantum munus. Dum id videret Sanctus Archangelus Gabriel, dixit meo Angelo Custodi, ut susciperet illud donum pro ea creatura, quam custodiebat, quod Angelus loco ipsius suscepit reverenter, & cum demonstratione gaudij, statimque servavit in se ipso. Cum mea anima talia videret, & à DEO illuminata cognosceret virtutem, potentiam ac

fortitudinem illius Archangeli, fuit quasi attonita, & vehementer obstupescens, illi incepit dicere: Beate Archangele DEI Gabriel, Fortitudo Domini Majestatis, fortunata, felix, & beata est fors tua, eò quod Majestas nostri magni DEI ac Domini, totaque Beatissima Trinitas te elegerit in Legatum nuntij omnium Divinissimi & admirabilissimi, quæ unquam commissa fuerunt, aut committerentur ulli puræ creaturæ. Tu sancte Angele attulisti hoc nuntium maximæ Reginæ ac Dominæ, & purissimæ ab omni macula, divinissimæ, & cœlestibus exornatæ gratijs præ omni pura creatura. O te felicem & Beatum! si enim esse Legatum alicujus terreni Regis est tanta dignitas, censeturque tam honorificum, eò quod repræsentet Personam sui Regis, & tantam gratiam illi Rex prestat, cui adfert nuntium, quanto potiores & majores gratiæ ac privilegia fuerint, quæ acceperis à Divina Majestate, à qua fuisti missus ad tam magnum tantique momenti negotium: quales etiam honores erunt, & quantum nomen, quod in oculis illius summæ Reginæ, ad quam fuisti ablegatus, fueris adeptus? Magnas consequutus es gratias à Domino Majestatis. Ipse sit benedictus millies, & tu sis benedictus à Domino, qui te creavit. Audiens Angelus, quod ego illi cum hoc fervore dicebam, respondit mihi: Creatura DEI, & Amica Domini, omnino verum est, quod dixisti. Sit benedictus noster magnus DEUS, in omnibus operibus suis & miserationibus, quarum una ex maximis mihi ab eo prestat, quamque ego æstimo, & quâ supermodum glorior, est, quod ab instanti purissimæ Conceptionis hujus præcellæ Virginis Matris DEI, semper illi inserviverim, ac adfuerim per totum decursum ipsius sanctissimæ vitæ, quoad usque cum corpore & anima est assumpta ad Cœlos. Et propter hunc favorem ac privilegium Divinum, propterque suam immensam Benignitatem, mihi contulit tantas tamque raras gratias, sicut dixisti: Tu verò, Soror nostra, cogita nunc, quid velis, ego enim te visitabo, quam diu vixeris in isto mundo, donec adveniat hora, quam DEUS con-

stituit ad te ex illo educendam, ac transe-
rendam, pro sua bonitate, & clementia,
ad æterna tabernacula, ubi ipso fruaris per-
petuò nobiscum, & cum omnibus Beatis;
vale: & valedicens Angelis, qui mihi ade-
rant, discessit, cum comitatu multorum
aliorum ad cælum.

§. IV.

Alius casus huic persimilis illi contigit in
festo S. Michaelis. Intulerat, inquit,
mihi quidam dæmon magnam molestiã,
atq; ecce! sanctus Archangelus me inuisit,
adducens ligatum hunc dæmonem, dixit-
que mihi: Ille est, qui te molestabat, quid
vis, ut cum illo faciam, & qualem pœnam
petis à me ipsi infligi? Ego nolebam ipsi
annuere, dicendo, quidquid faceret dæ-
mon, fieri DEO permittente, ideòque
me non habere quidquã dicendum. San-
ctus Archangelus autem instabat idem ite-

rando, cui respondi: Quod ego desidero,
Angele DEI, est, ut ipsum ita liges, nè ul-
lo modo noceat ulli Christianorum, ten-
tando ita, ut illum præcipitet in peccatum
mortale. Interrogavit me sanctus Ange-
lus: Et hoc, quot annis? significans mihi
id debere fieri ad tempus limitatum. Cui
ego continuò respondi: Tot annis, quot
Dominus noster vixit in hac vita mortali.
Sed quid hoc proderit, quia alij dæmones
statim aderunt ad inferendum damnum,
quod iste illaturus fuisset? Sanctus An-
gelus verò dixit: Hæc erit gratia, quam
DEUS tibi præstat, quòd damnum ab
isto inferendum non sint illaturi alij; unde
fiet, ut nonnullæ animæ, quæ propter ipsũ
fuisent damnandæ, non damnentur.

*Alia prerogative sancti Michaelis, sunt
descriptæ in mysterijs, quæ jam antè sunt e-
narrata.*

CAPUT III.

Quomodo adfuerit Festo, quod in Cœlo celebra-
tur in honorem Angelorum, videritque gloriam sui Angeli,
non absque magnis mysterijs.

VT nos DEUS excitaret ad
cultum sanctorum Ange-
lorum Custodum, à quibus
tanta bona suscipimus,
manifestavit suæ Famulæ
nonnulla valde stupenda
de festo, quod in eorum honorem agitur in
cælo à reliquis beatis Spiritibus.

§. I.

Die, inquit, antecedente Festum Ange-
li Custodis (quod Vallisoleti cele-
bratur primâ Martij) mihi agenti cum
DEO, more consueto, ostendit ejusdem
Majestas in spiritu magnam multitudinẽ
Angelorum Custodum, insigniter arma-
torum; gestantium lanceas. Erant speci-
osissimi & pulcherrimi. Vidi illos in quo-
dam plano campo, in eujus medio erat

quidam quasi hiatus Inferni, ex quo cona-
bantur erumpere multi dæmones, ad no-
cendum, & inferenda damna hominibus:
Sancti verò Angeli, qui circumdabant illũ
infernalem hiatus, ipsis validissimè obsi-
tebant, & præcipitabant illos per eundem
hiatum deorsum. Non vidi ullum dæ-
monem inde egredientem, quĩ imò om-
nes fuerunt debellati, & mancipati carceri
intra illum Infernum; per cujus hiatus
conspexi, quæ non possunt dici, quia sola
eorum memoria me consternat, ac terre-
facit. Audivi vociferationes hominũ da-
mnatorum, ac dæmonum, qui illos tor-
quebant. Nihil ibi erat aliud, quàm con-
fusio, & enormia tormenta. Postquam
illi sancti Angeli Custodes vicissent diabo-
los, pulcherrimo ordine, præcedentibus
duobus vexillis, quorum unum ferebat
sanctus Archangelus Michael, progredie-
bantur

Zz